

A tananyag

Szeyfert Ottó, irodalomtörténet-tanár úrnak
ajánlom

— Édes fiacskám, vajh mi szép is ez,
ez a mi óránk, az irodalom.
Gondolkoztál-e a nagy hazafin,
és a nagy költőn, Sándoron?

Tanár úr, én készültem, nagyon,
tanár úr, én nagyon sokat tudok...
Én úgy magoltam, tanár úr, kérem:
szilveszterkor született, télen,
csavargott, éhes volt, lázadó lett.

Elég! Édes fiam, te nem tudsz semmit:
Petőfi a zengő magyar pacsirta
és a legédesebb magyar sorokat
Petőfi Sándor írta.

Tanár úr! És az Apostol?!
— Nem tananyag, fiam. Aki
többet tanul a tananyagnál,
nem tud semmit. Ki volt Ady?

Az ifjúság volt, tanár úr, és a láz;
Ady Endre a lelkiismeret!
Édes fiam, te Ady Endrét,
akár Petőfit, nem ismered.
Tanár úr, én készültem... — Ugyan.
mit tudsz a kuruc költészetről?
Oh, én mind olvastam, beh keserű
gyűlölködő, dacos, hites és magyar volt.

— Fiam, maga túlsokat olvas,
tanulja inkább meg az anyagot.
Most megbukott, jegyezze jól meg:
a költők néha kócosak, vadak, —
de mindig szép simára jésült
és mindig szelid az anyag,
a tananyag!

GÁL LÁSZLÓ

(Megjelent a HÍD 1939 évfolyamában)